

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

Jég és korbács

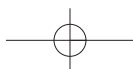
Fekete Gyulának

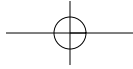
1.

*Kosárba szedtem
a dáliafejeket.
Felírtam rendre
minden veszteséget.
Hivatásos hóhért
mért tartunk, Uram?
Jégkommandóó csak
kontármunkát végzett.*

*Nézz körbe: roncsolt
a jég és amputált.
Még ránganak
az ellátatlan csonkok.
Megvetem e rangom-
aluli halált,
de tábort
az ő nagyságos
kedvéért sem bontok.*

*Nekem ezer éve
itt fogan az étel –
a fekete földben
és az almafán.
S ha néha megsorozod
durva jégsöréttel,
foghatja vén fejét
sírjában apám.*

[*Vári Fábrián László verse*]

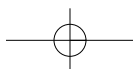
2.

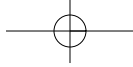
*Holt apám kiballag
a régi rézmezőre,
hol annyiszor vallott
szégyent a kasza.*

*(A kökények alján
csak a tippán hajtott,
az édesfüveknek
nem volt tavasza.)*

*Kiválaszt és levág
öt szál aranyvesszőt,
egy fénylő vakond-
túrásnál megáll.
Korbácsot szerkeszt,
ha kardot nem adhat,
s én várok vacogva
az álmainál.*

*Rátévedtem én is
arra a mezőre,
zeng a rét alattam,
akár a cimbalom.
Kár. A felébresztett
tárogatóra
göthös csend csahol csak –
mindkét oldalon.*

[*Vári Fábán László verse*]

3.

*Az éj bölcs madarai
vállamra ülnek,
fészkeik elfoglalták
az elhajtott magzatok.
Hűvös lesz a hajnal,
még balálra bűlnék.
Pókdajkák, ingecskét,
takarót varrjatok.*

*Cirógassad, szellő,
az apró fejecskéket,
rájuk rozsdállt a vér –
áztasd le, langy eső.
Anyjuk szörnyszívét
ha megnyitja az álom,
angyali fehéren
jöjjenek elő...*

*Korbáccsal járom
a lábadozó kertet:
húzzatok el, árnyak,
sok ordas látomás!
De rám veti szemét,
ki földrészeket renget,
s a magnéziumfényben
elfog a sírás.*

